

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. január 24.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

IGAZI IMÁDÓK

Énekek: 633,1; 251; 478

Alapige: János 4,19-24

A samáriai asszony így felelt Jézusnak: „Uram, látom, hogy próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.”

Jézus így válaszolt: „Higgy nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

Ti azt imádjátok, akit nem ismertek; mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is azt kívánja, hogy ilyenek legyenek az Őt imádók. Az Isten Lélek, és akik imádják Őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, valljuk, hogy egyedül te vagy Isten, és téged illet minden dicséret, dicsőség és imádat.

Köszönjük, hogy azt, amit az örökkévalóságban az üdvözültek mindörökké cselekedhetnek, kicsiben és nagyon gyarló módon már most elkezdhetjük: Szeretnénk téged és egyedül csak téged szívből imádni.

Imádunk a teremtés csodájáért, imádunk a te megváltó szeretetédért. Magasztalunk azért, mert a te egyszülött Fiadnak nem kedveltél, hanem Őt mindnyájunkért odaadtad, és vele együtt mindent a benne hívőknek akarsz ajándékozni.

Könyörülj rajtunk, Istenünk, hogy ezek közé tartozzunk. Hogy ne a mi szegénységünket soroljuk folyamatosan, hanem átéljük, milyen lelki gazdagsággal ajándékozod meg a tieidet.

Tedd ezt a csendes órát is most a te ajándékkoddá. Szólíts meg minket egészen személyesen. Minket pedig segíts a te Szentlelkeddel, hogy amikor a te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

Januárban sok szó esik mindig az imádságról, mert ilyenkor vannak a szokásos imahetek a gyülekezetekben. Mi az esztendő első hetében jöttünk össze estéről-estére, vannak most már gyülekezetek, amelyek a második héten tartják ugyanezt. A legtöbben a harmadik héten, aminek most van vége. Ilyenkor sok tanítás hangzik sok bibliai igazságról, egyebek közt az imádságról is. De feltűnően kevés imádság hangzik. És feltűnő az is, hogy sok gyülekezetben egyáltalán nincsen imaóra, ahol pedig van, ott általában ezen vesznek részt a legkevesebben.

Egy misszionárius egyszer azt mondta: ha meg akarunk szégyeníteni egy hívőt, érdeklődjünk az imaéletéről. A leghűségesebben az mutatja meg lelki szegénységünket, ha kiderül, hogy milyenek az imádsággal kapcsolatos szokásaink. Mikor, mennyit, hogyan, miért szoktunk imádkozni — ha egyáltalán szoktunk.

Sokak életében a reggeli imádság gyakran elmarad. Reggel sietünk, legfőleg néhány mondatot odavetünk. Kérjük Isten segítségét arra a napra. Este meg a fáradtságtól sokan belealszanak az imádságba. Aztán elmúlnak napok, hetek, hónapok, magukat hívőnek tekintő emberek életében is, nyugodt és koncentrált imádság nélkül. Ha meg megszólalunk is olykor, és mondani akarunk valamit Istennek, általában azonnal záporoznak a kéréseink, és azoknak a zöme is velünk és a testi szükségleteinkkel kapcsolatos.

Isten dicsőítése szinte ismeretlen. Őszinte bűnvallásra vajmi ritkán kerül sor. A hálaadásunk is igen szegényes. Azt meg tapasztalatom szerint sok hívő ember sem tekinti feladatának vagy lehetőségének, hogy mások nyomorúságát, közösségek nehézségeit, az ország, az egyház, népünk jövőjét kitartóan hordozza Isten előtt imádságban. Aztán az a sovánka valami, ami így marad, azt nevezük imádságnak.

Egyszer egy bácsi azt mondta: én nem vagyok templomjáró ember, de szoktam imádkozni. Kérdezem: mikor? Hát, amikor eszembe jut. És mit szokott mondani? Hát, ami éppen eszembe jut. És legutóbb mi jutott eszébe? Mit tudom én! Van annak már két éve is, mikor a fiam nagybeteg volt.

„Szoktunk imádkozni.” Mit jelent ez? S mi lenne, ha ennél őszintébben térképeznénk fel az imaéletünket? Mi az oka ennek? Hiszen a Bibliának olyan sok drága ígérete van az imádsághoz. Annyira nyilvánvaló, hogy a mi mennyei Atyánk arra vár, hogy ajándékokat adhasson az övéinek. De ha nincs hova tenni, ha az övéi nem tartják bizalommal, hittel az üres kezüket, csak amiatt panaszkodnak, hogy üres az a kéz — most a szó lelki értelmében gondoljuk ezt —, akkor ne csodálkozzunk a magunk szegénységén.

Mi az oka ennek? Ennyire nem látjuk, hogy milyen páratlan nagy lehetőség, milyen egyedülálló ajándék az, hogy imádkozhatunk? Ennyire nem jelent sem-

mit az, hogy egy magunkfajta egyszerű hívő odaállhat a világmindenség alkotója és teljhatalmú Ura elé, és neki keresetlen szavakkal mindent, mint egy kisgyermek, elmondhat?

Ki az az élő Istenen kívül, akinek mi teljes őszinteséggel mindent elmondhatunk? Ki az, aki érvényesen, jogerősen meg tudja bocsátani azokat a bűneinket, amik vádolnak minket? Ki az, akit bármikor megszólíthatunk, akár egy álmatlan éjszaka közepén is, azzal a bizonyossággal, hogy hall, hogy fontos vagyok neki, hogy szeret, hogy válaszolni fog. És ki az, akiről tudhatjuk, hogy akármi a problémánk, azon Ő képes segíteni. — Hogy nem jelent ez a mostaninál, az eddiginél sokkal többet nekünk?

És miért nem tudunk ebből fakadó bizalommal és buzgósággal Ő eléje járulni? Ki az, aki érdek nélkül, megbízhatóan eligazít az élet útvesztőjében? És aki gyöngéd szeretettel ölel át még akkor is, amikor éppen ellene vétkeztünk. Ővele beszélni, előtte leborulni, neki valamit őszintén elmondani nyűg és teher? Olyan feladat vagy kötelesség, amit mindig halogatunk? Amire nincs időnk, aminél mindig minden fontosabb? A nyomorult televízió, meg akármi, minden elé jön. Vagy ha mégis rákerül a sor, röviden összecsapva elintézzük. Mi az, hogy elintézzük? Ennyire nem ismerjük, és ennyire nem szeretjük Istent?

Nem véletlen az, hogy Jézus ilyen részletesen beszél a samáriai asszonnyal az imádkozásról. Ebből a beszélgetésből egyebek között az is kiderül, hogy amit mi imádságnak nevezünk, annak a Biblia tanítása szerint legalább három különböző szintje van. A legalsó: mondok egy imát. Ennél valamivel több az, hogy szoktam imádkozni, csak kérdés: ez mit jelent? Amit azonban a Biblia imádságnak nevez, meg itt Jézus, az így hangzik: imádom Istent. Elmondok egy imát, vagy egy-két imát, — szoktam imádkozni, — és: imádom Istent.

Az Újszövetség eredeti görög nyelvében három különböző szót használ ennek a három különböző tevékenységnek a megjelölésére. Jézus azt mondja, hogy az igazi imádókat ez a harmadik jellemzi. Az első kettő nem igazi imádó.

Nézzük meg most egy kicsit részletesebben, mit tanít erről a Biblia, és mit tapasztalunk ezzel kapcsolatban, azért, hogy eljussunk mindnyájan oda, hogy tudjuk imádni Istent. Egy kicsit ahhoz hasonlóan, ahogy ezt ez a gyönyörű ének is szemléltette a számunkra. (251.)

1) Az alsó szint az: elmondok egy imát. Vagy elmondok több imát. Vagy elmondok egy imát többször. Itt az *imán* van a hangsúly. Ez van tárgyasetben. Vagyis egy tárgyat adok oda Istennek. Egy imát adok neki. — Ez egyébként kezd általánossá válni, hogy a személyes kapcsolataink is tárgyasulnak. Nem önmagamat adom, sokszor még a legmeghittebb emberi kapcsolatokban sem, hanem *valamit* adok önmagam helyett. A drága szülő nem kuporodik le játszani a gyerekével, akkor ön magát adná, hanem vesz neki még játékot, aztán ott ül egyedül a játékrakás tetején a gyerek.

Egyszer egy tizenéves fiú elmondta az édesapjával való nehézségét. Arra kértem, hogy ezt ne velem, hanem az édesapjával beszélje meg. Ha szükséges, próbálok segíteni. Telefonon megbeszéltem az apukával, hogy amelyik este van egy kis ideje, én egy egész rövid látogatásra szívesen elmennék, mert valamit

tisztáznunk kell hármásban, vagy még inkább nélkülük, kettesben a fiával. A megbeszélte időpontra ott voltam. Ott volt a fiú is. Apuka kijött, kicsit idegesen letett az asztalra egy barna kétezrest, és ezt mondta a fiának: fiam, én most nem érek rá, de itt van egy kis zsebpénz, tedd el. S ezzel eltűnt.

Szerettem volna utána kiáltani: ember, ez a játék nem pénzre megy! Ha egy tízezrest tettél volna le, az sem ér semmit. Ennek a kétségbeesett fiúnak, a te fiadnak, rád van szüksége. Az apja kellene most neki. Szeretne a szemedbe nézni, bocsánatot kérni. Szeretné megmondani, hogy szeret téged, — és ha lehet, ugyanezt szeretné hallani tőled. Meg átélni azt, hogy még mindig fontos neked. Erre lenne szükség. Gyűrd össze a kétezresedet és dobd a papírkosárba. Ennek a gyereknek a szíved kell, te szerencsétlen ember.

Nem lehet *valamivel* kiváltani a személyes találkozást, a dolgok tisztázását. És mindez semmibe nem került volna, de talán egy életre helyére tette volna kettőjük kapcsolatát.

Nagyon vigyázzunk arra, hogy soha ne akarjuk tárgyakkal helyettesíteni önmagunkat. Istennel szemben meg végképp nem. Milyen dolog, hogy elmondok egy imát — és ezzel kifizettem Istent? Neki nincs szüksége a mi imáinkra. Nekünk van nagy szükségünk arra, hogy az imádság aktusában vele találkozzunk. Mert az imádság során két élő személy érintkezik, és ennek az érintkezésnek folytán ott lélekátömlesztés történik. Élet árad egyikből a másikba: Istentől a hívő imádkozóba. Az igazi imádság során előbb megnyílik az imádkozó szíve, aztán megnyílik a menny, és valami mennyekkel töltekezhet meg. Amikor pedig valaki csak elmond egy imát, akkor az történik, amit Jézus idéz az Ószövetségből: ez a nép csak szájjal tisztel engem, de a szíve távol van tőlem, s amit mondanak, az nem egyéb betanult szövegnél. Nyugodtan abbahagyhatják. Nekik nem jó, Istennek pedig nincs rá szüksége. „Elmondok egy imát.”

2) Ennél valamivel több az, amikor valaki — most bármit ért is rajta — azt mondja: „szoktam imádkozni”. Érdekes ilyenkor megkérdezni: mikor? Erre a válasz az: amikor szükségét érzem. És miért szokott imádkozni? Azért, amire szükségem van. Ez magától értetődik, nem? Az előbbinél az imán volt a hangsúly, egy tárgyat ad Istennek, itt meg *az imádkozón* van a hangsúly: nekem van valamire szükségem. Én azért imádkozom, hogy az én szükségem kielégüljön. Itt önmaga lesz fontos az ember, mert eredetileg úgy gondolta, hogy ő mindent meg tud szerezni, mindent el tud intézni. Menet közben kiderült azonban, hogy ez nem így van. Na, milyen jó, hogy van imádság!

Most idézek egy híres filozófust: Ha van Isten, most segítsen, hiszen ez a dolga. És szerencsétlen nem érezte, hogy milyen istenkáromlást mond. Tudniillik e mögött a szemlélet és szomorú gyakorlat mögött az van, hogy az ilyen ember egyáltalán nem ismeri Istent. Ahogy itt Jézus a samáriai asszonynak mondja: „Ti ahhoz imádkoztok, akit nem ismertek. Mi azt imádjuk, akit ismerünk.” Az ilyen ember nem tudja, hogy kihez beszél, amikor fölkiált, hogy most erre van szüksége, és benyújtja a gyors rendeltetést. Ez az ú. n. imádság egy alkalmi online rendeltetés. Itt nincs személyes találkozás, itt nem megbeszéljük azt, hogy mire van szükségem, nincs-e más, ami még jobb lenne... Én tudom, hogy mi kell

nekem. Megrendelem, várom, és el van felejtve. Személyes folytatása sincs. Az ilyen ember azt képzei, hogy Isten van őerte, és lefokozza Istent a maga alkalmazottjává. — Szörnyű istenkáromlás.

3) És mi az, amire Jézus azt mondja: az igazi imádók ezt gyakorolják, mert erre vonatkoznak Istennek az ígéretei. Az igazi imádók élnek át csodákat. Az igazi imádók kapnak általában többet, mint amennyit kértek. Az igazi imádók akkor is kapnak sok mindent, amikor semmit sem kértek, mert őreájuk még ez is jellemző. Nemcsak az, hogy nem csupán kérnek, hanem tudnak és szoktak úgy imádkozni, hogy semmit nem kérnek.

Amikor valaki imádja Istent. Amikor elmondok egy imát, az ima hangsúlyos. Amikor szoktam imádkozni, akkor én vagyok fontos. Amikor imádom Istent, *Isten kerül a középpontba*, róla szól az imádság. — Nézzük meg a Mi Atyánk-ot, amire Jézus tanított: elejétől a végéig Isten a középpontja, akihez imádkozom. Imádom az Istent.

Lehet, hogy éppen semmit nem akarok kérni tőle, csak egyszerűen öröm és ajándék, hogy beszélhetek vele. És éppen miközben beszélek vele, átélem, hogy hozzá tartozom, hogy fontos vagyok neki, hogy szeret engem. — Egyszerűen jó vele közösségben lenni. Átéli az ember, hogy ebben válik igazán emberré. Ez volt az őseredeti pozíciója: intim közösségben a teremtető Istennel. Ez szakadt meg, ebből esett ki, mint madárfióka a fészekből, amikor föllázadt Isten ellen, és el kellett hagynia az Édenkertet. Azóta nem lát világosan, azóta toporzékol sokszor Isten előtt, mint egy makacs kisgyerek, aki kéri a nagyollót, vagy valamit, ami ártana neki, és föl van háborodva, hogy nem kapja meg. Nem tudja, mire van szüksége.

Azt hisszük, hogy ez is imádság, hogy ott tipródok és erőszakoskodok Isten előtt, hogy nekem az kell, — és nem is gondol sok ilyen ember arra: hátha van valami értelme annak, hogy nem adja meg. Hátha Ő mégis jobban tudja, hogy mire van valóban szükségem, és mi az, ami nekem ártana, és Ő engem így makacskodva is szeret, és nem ad olyat, ami árt. Ezen már gondolkozni kellene, meg megalázkodni Isten előtt.

De az igazi imádó bizonyos abban, hogy jól tudja az én mennyei Atyám, mire van szükségem, mielőtt még kérném tőle. Éppen miközben elmondja esetleg a kéréseit is, (mert bármit elmondhat a gyermek az apjának), aközben jön rá, hogy van-e arra szüksége, vagy nincs. És aközben jövünk rá arra is, hogy mi-mindent kaptunk már tőle. Hogy milyen gazdag az én Atyám, és sokféle szükségem mellett én is milyen gazdag vagyok, és hogy Ő mennyire szeret engem. Éppen az ilyen imádságok bátorítanak arra, hogy bízzam csak rá nyugodtan magamat erre az Istenre, és a szereteteimet, a népemet, a gyülekezetet, az egyházamat, testemet, lelkemet, az egész jövőmet, mert ott van a legjobb helyen. — Micsoda kiváltság az Ő gyermekének lenni!

Itt érkezünk meg a lényeghez, amit a Biblia erről tanít: Mert aki így imádkozik, az már Isten gyermekévé lett. Mert Istent imádni csak Isten gyermekei tudják. Egy-két imát elmondani bárki tud. A bajban segítségért kiáltani akárki

képes. *De a mindenható Istent hittel, örömmel, hálával, igaz őszinte tisztelettel önmagáért imádni csak az tudja, aki már kapta az Ő Szentlelkét.* Ez ismeretlen az újjá nem született ember számára. És az igazi imádók — Jézus szerint — ezek.

Isten Szentlelke nélkül nem tudjuk úgy imádni Istent, hogy az az imádság igazán meggazdagítson és formáljon minket. Isten az Ő Szentlelkét az újjászületés során adja. Egyebek között ezért is mondta Jézus, hogy értsétek meg: szükséges újjászületnetek. Sem Istent nem értitek Szentlélek nélkül (1Kor 2, az egész fejezet erről szól), sem Istennel nem tudtok megfelelően beszélni. Nem tudjátok Őt imádni az Ő Szentlelke nélkül. A Lélek az, aki kiáltja bennünk: Abbá, Atyám! — olvassuk a Galata 4-ben, meg a Róma 8-ban, meg több helyen is a Szentírásban. Nem én jövök rá arra magamtól. Az eltorzult gondolkodású, bűnbe esett ember képtelen erre. De aki az újjászületésben kapta Isten Szentlelkét, annak rányílik a szeme Isten valóságára, és úgy tudja Őt imádni, ahogyan a igazi imádóknak kell.

Nos, erre mondja Jézus az asszonynak: nem azon múlik, hol imádkozol. Milyen dolog lenne az, hogy itt érvényes, ott meg nem érvényes? Az Isten Lélek, — de van feltétele a helyes imádkozásnak: akik Lélekben és igazságban imádják Őt. Mit jelent ez? Lélekben imádni azt jelenti, amiről most volt szó: aki már kapta Isten Szentlelkét, abban mintegy a Szentlélek imádjá Istent. Nyilván a hívő azonosul vele, hiszen Atyjának sem szólíthatja Istent az, aki még nem lett a gyermeke. Nem mond igazat. Előbb Isten gyermekévé lehet és kell válnunk, és akkor mondhatjuk: mi Atyánk!

Olyan nagy dolog lenne, ha ma este őszintén kérnénk Istentől azt, hogy tegye számunkra egyértelművé, hogy mi az Ő gyermekei vagyunk már, vagy nem. A Szentlélek segít ebben is. Például, ezt olvassuk a Róma 8,16-ban: Isten Lelke a mi lelkünkkel együtt bizonyosságot tesz arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Vagy ha nem vagyunk azok, arról is bizonyossá tesz minket. Isten az Ő igéjével szül újjá. A mi lehetőségünk és feladatunk az Ő igéjét olvasni, tanulmányozni, gondolkozni rajta, engedelmeskedni neki, hallgatni az arról való bizonyágtételt, és közben a Szentlélek újjászüli a hívőt. Enélkül pedig soha nem fogjuk tudni igazi imádóként Őt imádni, és az imádság erejét megtapasztalni.

És mit jelent az, hogy igazságban imádni? Ez a görög szó azt jelenti: valóság. Tehát Istent a valóságnak megfelelően imádni. Vagyis helyes Isten-ismerettel imádni. Úgy, hogy tudom, hogy kihez beszélek. És ha tudom, hogy Ő kicsoda, akkor nem útközben fogok odakiáltani, hogy most mire van szükségem. Akkor nem fogok követelőzni, de nem fogok kételkedni sem abban, hogy Ő képes segíteni, hanem akkor valahogy így jön ki az imádság az ember szívéből és szájából, ahogy az a leprás kérte Jézust: ha akarod, megtisztíthatsz engem. Milyen gyönyörű példája az imádat lelkületének: egy pillanatig sem kételkedik, hogy Jézus képes vagy nem. Ez nem kérdés. Az a kérdés: akarja-e? Ő szeretné, de nem akarja rábeszélteni Jézust, hogy Ő is akarja azt, amit a beteg akar. Fordítva van. Azt mondja: én is azt akarom, amit te akarsz. De ha azt akarod, hogy

meggyógyuljak, akkor tisztíts meg engem. — Ez az alázat, ez a tisztelet, ez a bizalom az igazi imádságnak az alaphangja.

A Biblia több helyen szól arról, hogy minden, ami van, Istené. És arról is, hogy Isten mindent az övéinek akar adni. Az Ő legnagyobb ajándéka az Ő egyszerű Fia, Jézus. Úgy szerette ezt az ellene föllázadt világot, hogy az Ő egyszerű Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. És mivel Ő az ő egyszerű Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, vele együtt mindent nekünk akar ajándékozni. (Róm 8,32).

Ilyen a mi mennyei Atyánk. Mi meg panaszkodunk: ez sincs, az sincs. A magunk szegénységét soroljuk vég nélkül. Ő pedig keres hittel kinyújtott üres kezeket, amelyekbe az ajándékait adhatja, és keres benne bízó nyitott szíveket, amelyeket megtölthet mennyei kincsekkel.

Szeretném javasolni: vizsgáljuk meg ma este kíméletlen őszinteséggel magunkat: Tényleg szoktunk-e imádkozni? Ha igen, ez mit jelent? Mikor, mennyit, hogyan, miért? Nem stopperrel mérik, nem a hossza minősíti az imádságot. Az őszintesége minősíti. Azért az sem komoly dolog, hogy hetente egyszer-kétszer odavetünk néhány szót a mi mennyei Atyánknak, amikor éppen szükségét érezzük.

Vizsgáljuk meg őszintén: ha nem szoktunk, miért nem szoktunk? Annak is megvan az oka. Ha hiányosságai vannak, hogy lehet azokat pótolni? Ha meg kiderül, hogy szeretnénk, elkezdjük, de nem megy, nincs mondanivalónk (mit mondjak én Istennek? — kérdezte ezt őszintén valaki.), akkor lehet, hogy arról van szó, hogy nem vagyok még a gyermeke. Így nincs miről beszélnünk. Most egy vadidegennel hümmögetünk, meg az időjárásról stb. beszélünk. Na de érdemi, belső dolgokról nagy örömmel, teljes bizalommal csak a gyerek beszél azzal, akiről tudja, hogy szereti, és megbízhat benne. — Akkor meg ezért könnyörögjünk: fogadj fiadnak, Istenem. Szeretnék a te gyermeked lenni.

Imádkozzunk!

Istenünk, kérünk, bocsásd meg, hogy olyan sok mindent nevezünk, gondolunk mi imádságnak, ami nem az.

Segíts tisztán látni ebben a kérdésben is. El sem tudjuk mondani, Urunk, nem találunk szavakat arra, hogy micsoda kiváltság az, hogy elmondhatunk neked mindent. Hogy téged, a világmindenség Urát, egyszerű gyermeki bizalommal tegezhetünk. Hogy bizonyosak lehetünk abban, hogy nálad minden el van készítve, amire szükségünk van ebben az életben és az örökkévalóságban.

Segíts mindezt komolyan vennünk, segíts megalázni magunkat előtted. Töltsd meg a szívünket benned vetett rendíthetetlen bizalommal. Segíts megtalálni a helyet, ahol elcsöndesedhetünk. Az időt, amit csak arra szánunk, hogy veled beszéljünk, és te beszélhess velünk.

Engedd átélnünk ezt a csodát, amikor imádság közben kinyílik a szívünk és megnyílik a menny, és valóban életáradás, lélekátömlesztés történik. Erre van szükségünk. A te Szentlelked nélkül olyan lélektelen, lélek nélküli az életünk, amilyen ez a világ.

Ajándékozz meg minket Lelkoddal, új élettel, veled való beszédes, bensőségesen imádkozó közösséggel.

Folytasd velünk most, kérünk, a beszédet, és segíts most őszintén válaszolnunk ebben a csendben.

Ámen.

Énekeljük a 478. dicséretet.

Strasbourg, 1539.

Ó ir-gal-mas Is-ten, Én kö-nyör-gé-sem-
ben Fü-le-det hoz-zám hajt-sad;
Ó i-gen jó Is-ten, Min-den szük-sé-gem-
ben Ál-dá-sod sza-po-rít-sad.

2. Ó hatalmas Isten, Keserűségemben Szívemet vidámítsad: Ó nagy és szent Isten, Minden félelmemben Elmémet bátorítsad.

3. Ó örök Úr Isten, A veszedelmekben Segedelmedet nyújtsad: Ó igaz Úr Isten, Kételkedésemben Hitemet gyámolítsad.

4. Ó áldott Úr Isten: Rossz testiségemben Lelkem hozzád hódítsad; Ó erős Úr Isten, A világ fényében Szemem világosítsad.

5. Ó teremtető Isten, A kísértetekben A Sátánt elfordítsad; Ó megváltó Isten, Sok vétkezésimben Irgalmad bizonyítsad.

6. Ó szentelő Isten, Erőtlenségimben Kegyelmedet újítsad; Ó kegyelmes Isten, Éltetemnek végében Lelkemet boldogítsad.

Ráday Pál, 1677–1733.